

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/1104/2015
Identifikačné číslo spisu:	4312221673
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Angelovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4312221673.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu A. bývajúceho v Z. zastúpeného JUDr. Adrianou Kerestešovou, advokátkou so sídlom v Nitre, Štefánikova 30, proti žalovanej Súkromnej strednej škole ANIMUS Nitra, so sídlom v Nitre, Levická cesta 40, IČO: 37 854 950, zastúpeného Mgr. Martinom Hurtajom, advokátom so sídlom v Nitre, Štefánikova 15, o určenie neplatnosti výpovede a náhradu mzdy, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 14 Cpr 4/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 CoPr 4/2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského údu v Nitre sp. zn. 25 CoPr 4/2015 zo 17. júna 2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Levice rozsudkom zo 4. decembra 2014 č. k. 14 Cpr 4/2012-291 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorá mu bola doručená 26. júna 2012 v sídle žalovaného. Vychádzal zo zistenia, že 26. júna 2012 prevzal predmetnú výpoveď z pracovného pomeru, ktorú mu žalovaný doručil na pracovisku. Výpovedná lehota začala plynúť 1. júla 2012 a uplynula 31. augusta 2012. Žalobca neodpracoval u žalovaného päť rokov nadväzujúcich bezprostredne na seba a preto mu plynula dvojmesačná výpovedná lehota. Žalobu o neplatnosť výpovede podal po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty. A preto ju súd prvého stupňa zamietol.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Nitre rozsudkom zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 CoPr 4/2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.). Vychádzal zo zistenia, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke a vo veci správne rozhodol. V dôvodoch svojho písomného rozhodnutia sa vyporiadal so všetkými žalobcom namietanými dôvodmi odvolania. Odvolací súd pri skúmaní postupu prvostupňového súdu nezistil vady konania pre ktoré by musel zrušiť rozhodnutie. Žalobcom namietaná vada konania spočívala v odňatí možnosti konať pred súdom nie je daná v postupe súdu spočívajúcom v tom, že vo veci nevykonan navrhnuté dokazovanie účastníkom konania, teda výsluchom svedkov navrhnutých žalobcom, pretože o tom, ktorý dôkaz na návrh účastníka konania bude vykonaný rozhodne súd v zmysle § 120 ods. 1 veta druhá O. s. p. Zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že žalobca mal dostatočný časový priestor na vyjadrenie k veci. A na

plynutie lehoty podľa § 77 Zákonníka práce súd prihliada bez ohľadu na to, či takáto námietka bola v konaní uplatnená. Táto lehota je prekluzívna, čo znamená, že súd z úradnej povinnosti skúma jej zachovanie. Neuplatnenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru v dvojmesačnej lehote odo dňa, keď sa má pracovný pomer týmto rozvázovacím prejavom skončiť, privodí skončenie pracovného pomeru aj v prípade keby bol takýto prejav neplatný. V danej veci žalovaný listom z 26. júna 2012 rozviazal so žalobcom pracovný pomer výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce z dôvodu organizačnej zmeny pre nadbytočnosť. Žalobcovi bola výpoveď doručená 26. júna 2012. Výpovedná doba bola dvojmesačná a jeho pracovný pomer skončil 31. augusta 2012. Takto mu v zmysle § 77 Zákonníka práce začala dňom 1. septembra 2012 plynúť prekluzívna dvojmesačná lehota na uplatnenie práva na určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a skončila 30. októbra 2012. Žalobca podal žalobu o určenie neplatnosti výpovede na súde prvého stupňa až 30. novembra 2012, teda po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty. Súd prvého stupňa preto správne ustálil, že platnosť skončenia pracovného pomeru žalobcu už nemožno preskúmať. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 151 ods. 3 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobe vyhovel v časti určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru s tým, že o zostávajúcich nárokoch (na náhradu mzdy, trvanie pracovného pomeru a o trovách konania) rozhodne súd prvého stupňa. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. t.j., že sa mu postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa) nebolo riadne a presvedčivo odôvodnené a súdy sa nevyporiadali s argumentáciou žalobcu uvádzanou v priebehu konania na oboch stupňoch súdov. Navyše súd prvého stupňa nesprávne uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia, že rozhodol o základe nároku tak, že zamietol návrh žalobcu na určenie, že jeho pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá, hoci skutočnosti vo výroku rozhodnutia tento súd rozhodol o zamietnutí žaloby na určenie neplatnosti výpovede. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci tzv. medzitýmny rozsudok, ktorým rozhodol len o časti nárokov uplatnených žalobcom v tomto konaní je potrebné považovať za neúčelné. Je totiž v rozpore so zásadou účelnosti a hospodárnosti konania pokiaľ súd rozhodne medzitýmny rozsudkom o zamietnutí návrhu o zamietnutí žaloby na určenie neplatnosti výpovede pretože pri taktom zamietnutí neprichádza do úvahy rozhodnutie o náhrade mzdy žalobcu v konečnom rozsudku. Týmto nesprávnym procesným postupom súd prvého stupňa zapríčinil ďalšie predlžovanie súdneho konania na ujmu žalobcu, čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti, účelnosti a rýchlosti konania. Oba súdy sa vo svojich rozhodnutiach nezaoberali základnou argumentáciou žalobcu vo vzťahu k plynutiu prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru založenou na tvrdení, že plynutie výpovednej lehoty sa určuje na základe výpovedného dôvodu, pričom v tomto prípade účinnosť organizačnej zmeny spôsobujúcej nadbytočnosť žalobcu ako zamestnanca nastala až dňom 1. augusta 2012. V tejto súvislosti súdy nevysvetlili z akého dôvodu je takáto argumentácia žalobcu neprípustná bez ohľadu na to, či obrana žalobcu je správna alebo nie. Rovnako súdy nedali odpoveď na tvrdenie žalobcu, že v prípade ak zo strany žalovaného ako zamestnávateľa bol vo výpovedi uvedený nesprávny deň skončenia pracovného pomeru, bol žalobca konaním žalovaného uvedený do omylu. Podstatnou skutočnosťou dôležitou pre posúdenie veci je včasnosť podania žaloby o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru žalobcom vo vzťahu ku ktorej vyslovil prvostupňový súd nesprávny názor potvrdený odvolacím súdom, že žalobca podal 30. novembra 2012 žalobu na súd až po uplynutí prekluzívnej dvojmesačnej lehoty uvedenej v § 77 Zákonníka práce. Z konštrukcie § 77 Zákonníka práce je potrebné vyvodit', že pracovný pomer žalobcu sa mal skončiť 30. septembra 2012 tak ako to bolo uvedené v jeho výpovedi z pracovného pomeru. V tomto smere súdy vec nesprávne právne posúdili a v dôsledku toho žalobca nemal v konaní možnosť realizovať svoje procesné práva za účelom preukázania dôvodnosti podanej žaloby, konkrétne neplatnosti skončenia pracovného pomeru, nakoľko dokazovanie súdom bolo jednostranne vedené iba k určenia plynutia výpovednej doby a následne k stanoveniu lehoty v ktorej mohol žalobca podať žalobu na súd.

Popísané vady konania spočívajúce v odňatí možnosti žalobcov konať pred súdom znamenajú porušenie

základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čím je založená prípustnosť dovolania podaného žalobcom. Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie, ktoré zakladá dôvodnosť predmetného dovolania treba poukázať tiež nato, že súdy nesprávne určili začiatok plynutia prekluzívnej doby podľa § 77 Zákonníka práce a nesprávne určili deň, keď sa mal pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončiť, pričom ide o otázky rozhodné pre posúdenie veci a spravodlivé rozhodnutie súdu. Ako deň skončenia pracovného pomeru bol samotným žalovaným v predmetnej výpovedi z pracovného pomeru stanovený deň 30. septembra 2012, samotná dĺžka výpovednej doby a začiatok jej plynutia neboli vo výpovedi určené. Narozdiel od právnych záverov oboch súdov žalobca zotrváva na tom, že lehota dvoch mesiacov na podanie žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru začala plynúť 30. septembra 2012 kedy sa mal jeho pracovný pomer u žalovaného skončiť a ktorý deň skončenia pracovného pomeru bol uvedený žalovaným v podanej výpovedi z pracovného pomeru. Pri určení začiatku plynutia prekluzívnej doby na podanie žaloby treba prihliadnuť na to, že žalobca v dobrej viere vychádzal z času skončenia pracovného pomeru uvedeného žalovaným vo výpovedi, pričom túto dobromyseľnosť potvrdzovalo následné správanie žalovaného, ktorý ho odhlásil z povinného sociálneho a zdravotného poistenia práve k 30. septembru 2012. Ide teda o vedomé uvedenie žalobcu do omylu žalovaným, že jeho pracovný pomer sa mal skončiť 30. septembra 2012 a nie 31. augusta 2012. Bolo by nespravodlivé keby sa od zamestnancov vyžadovala detailná znalosť nie len právnych predpisov ale aj samotnej judikatúry súdov, pokiaľ ide uplynutie výpovednej doby. Takto formulovanú výpoveď z pracovného pomeru danú žalobcovi je potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý je potrebné vo veci aplikovať na základe princípu subsidiarity uvedenej v § 1 ods. 2 Zákonníka práce. Súdy vyvodili tiež nesprávny právny záver, že výpovedná doba u žalobcu je dva mesiace, pričom nesprávne vypočítali dobu trvania pracovného pomeru žalobcu u žalovaného v zmysle § 62 ods. 5 Zákonníka práce. Žalobca sa totiž u žalovaného zamestnal po prvýkrát 1. septembra 2007 na základe pracovnej zmluvy z 30. augusta 2007 a pracovný pomer na dobu určitú bol v následných rokoch opakovane so žalobcom uzatváraný, pričom od 1. septembra 2009 vznikol žalobcovi pracovný pomer na dobu neurčitú a trval až do 30. septembra 2012. Pri prijímaní pedagogických zamestnancov bolo totiž bežnou praxou, že zamestnávateľia s nimi uzatvárali pracovné zmluvy na dobu určitú, teda na trvanie školského roka t.j. 10 mesiacov a po skončení školských prázdnin boli takéto zamestnanci opätovne prijímaní do pracovného pomeru na dobu určitú tak ako sa to dialo vyššie popísaným spôsobom aj v prípade žalobcu to znamená, že na úkor žalobcu došlo aj k zneužitiu práva v zmysle čl. 2 Zákonníka práce podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovno-právnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol toto dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalovaného napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods.1 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O. s. p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods.1 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných vád taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Vady konania v zmysle § 237 ods.1 písm. b/ až e/ a g/ O. s. p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaný v dovolaní namieta (okrem iného), že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O. s. p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - pozri napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

V zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávisle a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach a záväzkoch.

V zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednávania vecí pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Tento princíp je jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania a vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť jej protistrane.

Koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť predložiť nielen všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa pred ním. Požiadavka, aby procesné strany v konaní mali možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa ku všetkým zhromaždeným dôkazom alebo k stanoviskám pripojeným v spise, sa aplikuje aj na odvolacie konanie.

V tejto súvislosti je potrebné vychádzať z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP), vo veci Trančíková proti Slovenskej republike z 13.1.2015 (sťažnosť č. 17127/12) z ktorého vyplýva, že vyjadrenie účastníka konania vo veci (vrátane vyjadrenia k opravnému prostriedku protistrany), ktoré obsahuje riadnu právnu a skutkovú argumentáciu je potrebné považovať za také vyjadrenie, ktoré je potrebné subsumovať pod požiadavku, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o ňom a eventuálne sa k nemu aj vyjadriť. Z predmetného rozhodnutia, ako aj z ďalšej judikatúry ESĽP vyplýva, že konkrétny význam dotknutého vyjadrenia je málo dôležitý, keďže je na účastníkoch konania aby posúdili, či si dokument vyžaduje, aby sa k nemu vyjadrili alebo nie. Zároveň ESĽP v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že nedoručenie vyjadrenia protistrany k opravnému prostriedku podanému sťažovateľkou v jej veci proti rozhodnutiu súdu 1. stupňa je porušením článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V predmetnej právnej veci došlo k rovnakej procesnej situácii, nakoľko žalobca podal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Levice zo 4. decembra 2014 č.k. 14 Cpr 4/2012-291 a žalovaný podal vo vzťahu k tomuto odvolaniu svoje vyjadrenie (č.l. 305) obsahujúce riadnu skutkovú a právnu argumentáciu z 1. apríla 2015, ktoré bolo na súd prvého stupňa doručené 8.apríla 2015 avšak protistrane, t.j. žalobcovi ako odvolateľovi doručené nebolo, z čoho vyplýva, že s ním nebol oboznámený.

V zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia ESĽP je preto povinné konštatovať, že týmto postupom odvolacieho súdu (t.j. Krajského súdu v Prešove), ktorý nedoručil vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného odvolateľke, došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom, čo je potrebné považovať za procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. v nadväznosti na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.

Dovolací súd teda prihliadol na vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá sa vyskytla v štádiu odvolacieho konania v podobe nedoručenia vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu žalovaného.

Pretože odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom znamenajúce porušenie práv na spravodlivý proces zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť, dovolací súd podľa § 243b ods. 1 O. s. p. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou odvolacieho súdu bude doručiť vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu a až po vykonaní tohto procesného úkonu bude možné pokračovať v odvolacom konaní.

V následnom rozhodnutí rozhodne dovolací súd aj o trovách tohto dovolacieho konania (§243b ods. 5 O.s.p.)

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.